

Лице на броя

Пламен Дойнов: Чета АВ, когато не пиша

Фотография: Франческа Землярска

На 11.02.2020 отпразнувахме 29-ия рожден ден на „Литературен вестник“. До навършването на неговата кръгла годишнина ще излиза рубриката „Лице на броя“. Тук ще срещнем автори, читатели, приятели на вестника, които ще довършат по своеобразен начин изречението „Чета АВ...“. Защото АВ е вестникът с хиляди лица.

Пламен Дойнов

Опит за предотвратяване на погрешна археологическа хипотеза

От толкова време не е бил с жена си, че когато сега я гали умело, изневерява на кротката си любовница: хлътва в навика на страстта – сяпко куче, което си знае тунела. Тя му шепне, че пак е прекрасен. И могат, могат да спасят любовта!

Ще вярват в това цели осем минути, после още минутка ще бъдат нежни, ще се гледат, пълни с празни надежди, без да могат да се погледнат сутрин.

И добре че Помпей е от друго хилядолетие! Ако Везувий беше наблизил и ги залее и след време археолозите ги намерят, вкопчени един в друг като в стихотворение – ще ги открият с възторжени междуметия, но винаги ще останат слепи като направят погрешното заключение, че това е безсмъртна любов.

Но не е!

И цялата тази страст е пепел.

Студена тайна

Погълна ме градът и те забравих. Опомних се едва по залез, беше усещане като при изневяра... Какво направих? Знам, че се развяхах – три улици под мене се разляха, до тротоарите едва доплувах; една жена за миг ми се отгаде на ъгъла на Графа и Раковска – да, само с поглед, но ми се отгаде; а друга сякаш бързо ме прегърна, защото щеше иначе да падне; изгубих се в две книги; май че писах това стихотворение усойно, което и на проза не прилича и най-накрая – казах, че по залез – достигнах до предателската мисъл, че мога да живея и без тебе – на дълги паузи, на големи глътки обикновен живот, с добра отрова, навярно с приспивателно от чужди случайни погледи или презръдки, в нирвана от безсмислие, в окови от малки невзискателни любови, но мога да живея и без тебе...

Сега се крия из нощта стоока като неверен вълк и тази мисъл – че мога да живея и без тебе – остава моята студена тайна от пети август две и деветнайста.

В първи клас на безлюбовното училище

Понеже наистина прекалех с писането на любовни съобщения, влизам и сядам на първия чин: първо зачерквам сантиментален стих, изтривам копнежните изречения... От ужас езикът ми става син.

Назад по образователната стълбица слизам с отгадени, празни очи – винаги у себе си да се скрия, всяка дума на нежност да трия, да трия... Ще постигна идеалната гърбица, под която сърцето да замълчи.

Казаха, че ще правим диктовка за усвояване азбуката на тишината, ще рисуваме затворена бяла врата... Учителката ме хвали – справям се ловко, само трябва спокойно да дишам, да не мисля за нищо, особено за душата, и скоро ще мога старателно да не пиша, после ще се науча да не чета.

Не искам да лъжа: училището обичам, но ме плаши последният учебен ден, когато ще завърши с пълен отличен – безлюбовен, безропотен, свършен.